

Forfatter: Møller, Peder Ludvig

Titel: BREV TIL: Leiner, Mathilde FRA: Møller, Peder Ludvig (1856-04-30/1856-06-30)

Citation: Møller, Peder Ludvig: "BREV TIL: Leiner, Mathilde FRA: Møller, Peder Ludvig (1856-04-30/1856-06-30)", i *En Kvindes Kærlighed*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 87. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002236663-000-shoot-L0022366630000022.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: En Kvindes Kærlighed

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

30. April—30. Juni 1856.

Min kære Gode!

Nu er det altsaa klart bevist, at Deres Brev fra 1855 (skrevet i Danmark eller Norge) er gaaet tabt. Det er ærgerligt, men det hænder nu og da, uden at man kan forklare Aarsagen, med mindre en dansk Snushane af Nysgerrighed morer sig med at opsnappe vore Breve, eller et fransk Postbud — til største Skuffelse for ham — har troet, at det indeholdt Penge. Men hvad er der ved det at gøre? Siden det Uheld hændte netop dette Brev, maa De give mig, der i Mangel af anden Tro undertiden er en Smule overtroisk, Lov til deri at se et Vink af Skæbnen, som maa have havt sine Grunde til saa dan Skarnsstreg; og som god Tyrk bøjer jeg mig og siger: Allah er stor! — eller, om De foretrækker det, takker Forsynet, som øjensynligt har villet spare os for at løbe os en Staver i Livet.

Efter disse postale og moralske Overvejelser kommer vi nu til noget mere alvorligt. Og det Alvorlige bestaar deri, maa De vide, at De har skaffet mig en god Latter. Det er en Lykke, som ikke hver Dag times os stakkels Mennesker.

Naa, jeg er altsaa i visse af mine højtagede Landsmænds Øjne den sande »Gott sei bei uns«. Godt, jeg modtager med stor Glæde den smukke Titel. Siden man ikke kan regere i denne Galehus? Verden ved Hjælp af Elskværdighed (hvad jeg s. 88 utvivlsomt vilde foretrække), saa er jeg ikke ked af at gøre dem bange. Thi indrøm, at disse opblæste Danske, alle fødte Candidater i Theologien, i Natio nalliberalisme og i Spidsborgerfaget, er nogle for skrækkelige Pedanter. — Som jeg siger Dem, har De skaffet mig en saa god Latter ved denne Aandfuld heds, at jeg finder mig beføjet til at tilgive Dem man ge Ting, selv de overgemte Aandrigheder, som De serverer mig om Ægteskabet. Ak ja, Ægteskab! Veed De, at Ægteskabet er en Luxus (ligesom Ejen dom er Tyveri), det er Summen af et luxuøst Meuble ment, Opdyngen af orientalske Tæpper, af Bronzer fra Paris og af Marmor fra Paros! Det er det stolte og forgyldte Symbol paa en Overklassetilværelse, umulig og uopnaelig for en fattig Litterat, der al drig har ejet saa meget som en Lænestol; som le ver fra Haanden og i Munden; som takket være Forlægges og Avisudgiveres Karrighed aldrig idag veed, om han vil faa noget at spise næste Maaned. Og ham med det daarlige Hjerter og den tomme Pung raader De til at gifte sig. Det er som at raade en Syg til at indtage en dødelig Gift for at komme af med Sygdommen, eller som naar en Læge vilde foreskrive en fattig Djævel, der ikke har en Sou til at spise sig mæt for, Kalkuner med Trøfler i Krebsesauce og kun at drikke gammel Hermitage og Clos Voujeot. Ikke sandt, De spørger lidt for gru somt med mig og min permanente Lurvethed. Og alligevel tilgiver jeg Dem, fordi De fik mig til at s. 89le ... Giv mig 30000 francs i aarlig Indtægt og jeg skal blive en god Ægtemand, Ejendomsbesidder, Landmand, og i Løbet af fem Aar fuldstændig ru stificeret. De ser, at ligesaa gerne jeg drømmer som Poet, ligesaa nøgtern er jeg i det virkelige Liv.

Sikkert forlader jeg Paris 15. Juli.

Deres oprigtige »Gott sei bei uns«, der paa Bunden er en god Djævel.

Hvad Deres Forsvar for mig overfor Hr. W[elhaven] betræffer, tillader jeg mig at mene, at De nok kunde have fundet en Mellemting uden at gaa til Yderligheder.

Mathilde Leiner: Jeg svarede ham, at efter min Opfattelse betød Ægteskabet Hengivelse og at man var To om at dele Byrderne. — Og jeg havde ganske simpelt sagt til W: »Han er bedre end sit Rygte« — hverken mere eller mindre. Men jeg havde maaske pyntet lidt paa Fortællingen. — Mit Svar fik han først i 1857.